

Кротка проява – Трявна – Боженци- Дряновска река

Доктор Вальо Янев си беше за убиване!

Ужасно бях съжалила, че се записах на тази екскурзия!

Първо – кротка разходка из Трявна / и то само за един час!/ ,екопътечка по равничко из някаква „горичка” до Боженци! На края Докторът казва, че който иска повече ходене ще трябва да се върне обратно до Трявна и пак да се „завърти” до Боженци!

АААААААААААА!!!!!!!!!!!!!!

Добре де! Преживяваме го някак!

Иначе спането в Боженци е комфортно. Прекрасен хотел, прекрасни условия, баня, стаи и храна „като слънце”. Попяваме малко, макар и фалшиво. Добре че е бай Данчо от „Планинарска песен”, та пеенето излиза що-годе по-прилично при липсата на Кирчо, Кольо Кръстев, Руско и прочие по-музикални особи...

То и Боженци не е чак толкова гостоприемно място, понеже е разкаляно от някакви ремонти, та не можем да се му насладим напълно.

На сутринта, едва се осъзнавам къде съм. Протягам се в хубаво меко легло, около мен чисто, ухаещо приятно! До главата ми чинно подредени тоалетния несесер, телефона, кърпата, чистата тениска... Хъм! Нещо не е наред! Като човек от Турист Кремиковци, съм свикнала да се събуждам в обща спалня, недоспала от нечие хъркане. Навикнала съм да търся до припадък четката за зъби сред всеобщия безпорядък на натрупаните раници и щеки. А и тази особена, почти емблематична миризма на „преходили” обувки....

Та потопена в това блаженство, мисълта ми се рее разсеяно горе-долу в този ред на мисли:

Абе този нашият Вальо просто ме убива с тази проява! Такава кротост, такава нещо! Ама, нейсе! Човек се мени. Може би с годините всички улягат, дори и най-лудите глави....Е, прощавам му! Може би наистина се е поуморил от дивотии и сега се нуждае точно от нещо такава! Какво пък! И ние ще починем човешки....И т.н и т. н.....

Утринта е прекрасна! Боженски къщи, птиче пеене, ухане на рози и свежест, сладък разговор с приятели, мекици със сиренце, сервирани на битови покривки....

Потегляме с автобуса кротичко към Дряновски манастир. Там, половината група, заразена от Вальовото „спокойствие“ решава да остане и да се „помотва“ около манастира и около пещерата „Бачо Киро“, а другата част от групата потегляме с нашия водач „на малка тричасова разходка по Дряновска река към село Царева ливада“. Уговорката е двете групи да се чакаме в с. Царева ливада.

Разходка по реката! Звучи чудесно! По предварителните думи на Док, щяло да има тук-там преминаване на реката, а и нямало особено отъпкана пътека. ЕЕЕ! Нищо де! Ще го преживеем някак!

Тръгваме леко, дори лениво зад манастира към някакъв красив вир. Карстови образувания, водопадчета, снимки, красота!

Вървим по пътечка, която свършва до един от бреговете на реката. Е, до тук е! Кротката разходка май свършва заедно с пътечката.

Налага се да преминем реката. Да, ама тя се оказва доста придошла, а и въобще няма брод на това място. Всъщност, впоследствие се оказва, че няма брод на никое място! Отначало се опитваме да подскачаме от камък на камък, нопърво падане – д-р Таня от Русе. Резултатът – пълно мокрене! Просто Таня прерязва лентата. От този момент нататък вече никой от нас не е сух. Оказва се, че реката трябва да се преминава безброй много пъти. При това водата е буйна, бърза и дълбока. Колкото и да опипваш с щеките не можеш да прецениш колко е дълбоко и къде да стъпиш, а и да стъпиш, отдолу е хлъзгаво, мътно и несигурно. Водата неудържимо те влече. Едвам запазваш равновесие. Преминаваме хванати за ръце, за щеки, за някой клон, дърво донесено от реката... или просто кой както успее...Адреналинът е на макс! Всеки се опитва за запази поне нещо сухо по себе си. Кой раница, кой фотоапарат, кой косата... Мокри сме до кости, но инстинктивно сме навили крачоли, вдигали сме някакви вещи над главата уж да не се намокрят, дори някои дами съвсем безсмислено търсят на брега суха кърпичка за тоалетна...Рядкост е суха цигара и запалка. Боже! Добре че с нас е и д-р Мария, та като специалист по „сървайвър“ медицина“ командва: „Ходили сме вече два часа! Време е за почивка 10 минути!“ Какъв кеф да запалиш цигара след поредното преминаване на реката!

И тъкмо групата се е изтеглила на единия бряг, идва друго преминаване.... И пак в мътната вода, и пак от вир на вир, и пак борба с течението... И пак..и пак...и пак... Бързоструйните завои на реката, дълбоките и тъмни вировете, грохота на придошлата вода...

Е, разбира се вървим и по суша. Но каква суша само!Бреговете на реката не са лесна работа. Обраснали са с буйна, девствена флора от бръшлян, коприва, високи треви, тръни и какви ли не преплетени лианоподобни растения!

Падналите дървета и клони, както и донесените от реката всевъзможни трупи, съчки и боклуци допълнително затрудняват „сървайвърите“ от нашата група. Водачът ни - Вальо умело проправя пътя с остро „мачете“. В части от пътя газим с по един крак във водата, а с другия в джунглоподобния бряг. Радваме се ако попаднем на малко пясъчно местенце за да си починем. И така с ръце набодени с тръни, крака ожулени с коприви, панталони налепени с репейи, с кални раници, мокри дрехи, с адреналин качен до небето, но с приповдигнато настроение нашата сървайвър група върви и върви напред...

Благодаря ти Док! Няма такова изживяване!

„Драматизм, трагизм и героизм!“ Така определя нашето приключение Геннадий, който непрекъснато позира пред фотоапаратите в драматични пози! В позирането не мога да пропусна и нашия героичен водач – Вальо Янев! Двамата с Геннадий май търсят трудностите дори и там където те не са в изобилие. Мокър, напорист и страшен, Доктор Янев води неуморно сървайвърите към заветната цел – мостът над село Царева ливада!

Но сякаш за „реванш“ на лежерната събота в Боженци и сякаш за „реабилитация“ за невероятната „кротост“, която прояви нашия водач Вальо Янев, времето решава да си поиграе с нашата екстремна група. Дъжд като из ведро се излива над нас! Гръмотевици започват да ломотят над наквазените ни тела! И по Вазовски:

„Изключвай телефоните!“ някой се изкряска.

И раници мокри се запремятаха завчаска.

Гръмотевици пукат! Сървайвъри реват!

И кал ги поднася. И дъжд ги залива.

Дванайсети път реката минават!

.....

Но наште герои, като скали твърди,

Трудностите срещат геройски си гърди!

О, геройски час! Вълните намират канари тогаз!

Още миг и настава заветния час!

.....

Лиричното отклонение ни най-малко не нарушава драматизма на ситуацията!
Наближаваме някакви сгради. Май сме спасени! Запяваме „Многая лета“ не без професионалното изпълнение на един от гостите на дружеството – Тошко. Явно е селище. Но кое? Явява се почти неразрешим проблем! Кой от групата изглежда най-добре за да спре някой местен и да го попита: КЪДЕ СМЕ? По дяволите! Идиотски прост въпрос: Къде сме! Кастинг? Кастинг за най-красив турист преминал през Дряновска река?! Не можем да изберем. Всички сме от жалки по-жалки.

Все пак срещаме един местен човек, който е доста учуден от нашата мокра банда, появила се изневиделица от реката. Горкият човечец стреснато ни отговаря, че да, това е село Царева ливада, но остава направо като гръмнат от последвия въпрос на Вальо:

„А дали може да се изкъпем във вашата река

„Ъ? А! Реката? Да се изкъпете? Ами да! Може! Защо да не може!“

А Вальо:

„Благодаря Ви много!“

И после направо се бухваме отново в реката, този път разсъблечени от калните мокри дрехи! За съжаление само две дами участвахме в къпането, та не можа да се оформи конкурс за мисис „мокра фланелка“.

.....

Сървайвър създадоха:

Режисьор и постановчик: Д-р Вальо

Лекар сървайвър медицина: Д-р Мария

Първи изпълнител мокра сцена: Д-р Таня

Главен оператор и спасител: Васко/алпиниста/

Баш драматически герой: Геннадий

Участник с най-сухи обувки: Памука

Мис сървайвър деколте: Таня

Певчески съпровод: Тошко-гост певец

Героични сървайвъри:

Катя

Стела

Марина

Андрони

Неприсъствал проучвател терен: Ачо

Хроникьор- пътеписец: Марги

<http://valentinyanev.snimka.bg/nature/lud-prehod-po-dryanovska-yantra.758079>" Тук може да видите видеоматерияла към пътеписа.